

פעם אחת, בארץ רחוקה, חי לו צייד ביער הגדול, לבד לבד. רק חברה אחת היתה לו – סבתא רוחמה, שגרה בבקתת ממתקים מבודדת הרחק הרחק בלב היער. כל שבוע היה נוהג לבקר אותה ביום חמישי. באותו יום חמישי, קם בשמחה, צד ביער מנת צייד כפולה, חזר אל ביתו, הניח במקומם את סכין הצייד, הקשת והחיצים, לבש את חולצתו הלבנה, עטף את מחצית מנת הצייד בעלה בננה גדול, שם אותו בתרמילו, תלה את התרמיל על כתפו, וצעד אל לב היער במצב רוח מרומם. כשהתקרב אל הבית ראה, שאין העשן יוצא מן הארובה כתמיד. ניגש אל דלת הבית, וראה שהיא אינה נעולה. "רוחמה?!", קרא בקול. אין מענה. "רוחמה?!!", חזר וקרא בקול. נכנס בחשש אל תוך הבית, התקרב לכיוון המטבח, ולפתע נטרקה הדלת מאחוריו. הסתובב הצייד בבהלה, וראה לפניו זאב שחור גדול, עיניו בורקות. "שלום לך, חיים", אמר הזאב לצייד, "זוכר את אבא שלי מהסיפור של כיפה אדומה?".